

Arrest

nr. 70 413 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaalse afkomstig uit Soghori te Sylhet District in Bangladesh. In Soghori was u zaakvoerder van een winkel. U woonde in Soghori tot 23 juli 2008. Op die dag, wanneer u in Sylhet was, was er in Soghori, vlakbij uw winkel, een vergadering van de Awami League en van Jamaat E Islami. Twee leden van Jamaat, S.C.(...) en M.M.(...), vroegen aan uw medewerkers om een zak bij te houden. Achteraf, bij een politiecontrole, bleken er wapens in deze zak te zitten. Er werd een zaak tegen u en uw medewerkers opgestart wegens illegaal wapenbezit. Uit angst keerde u niet meer

terug uit Sylhet. In de periode die daarop volgde verbleef u op verschillende plaatsen bij familie en vrienden in Sylhet. Op 21 juli 2009 verliet u Bangladesh. U trok naar Karimganj in India, een dorp vlak bij de grens. In India verbleef u tien of elf maanden. Daarna trok u met de auto naar Delhi. In Delhi nam u een vlucht naar Marokko met een tussenstop in Frankrijk. In Marokko verbleef u één maand. Daarna trok u via Spanje naar België. Op 13 juli 2010 kwam u aan in België en vier of vijf dagen later vroeg u asiel aan.

U legt geen documenten neer die uw asielaanvraag ondersteunen.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat er een valse rechtzaak tegen u loopt en dat u omwille van die rechtzaak het land moest ontvluchten. Ten eerste, hebt u, ondanks dat u nog steeds contact hebt met het thuisfront (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), geen kennis over de rechtzaak die tegen u is opgestart. U verklaart zelf dat u niets weet over de zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U weet niet wie een klacht tegen u indiende (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U weet niet bij welke rechtbank deze zaak loopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U weet niet wie de Officer in Charge is die uw zaak behandelt (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). En u weet niets over het First Information Report waarop de zaak gebaseerd is (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaart enkel te weten dat de Charge Sheet is ingediend, dat u de eerste verdachte bent en dat er een arrestatiebevel tegen u loopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is nochtans mogelijk om geïnformeerd te zijn over uw zaak, zeker gezien u nog steeds contact hebt met het thuisfront. U verklaart zelf dat de vader van de andere verdachten een kopie in handen kreeg en dat hij deze documenten hoogstwaarschijnlijk bij de rechtbank heeft bekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt waarom u zich niet beter informeert over de zaak antwoordt u eerst naast de vraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarna verklaart u dat de mensen van Jamaat tegen uw vader gezegd hebben dat hij moest wachten tot aan de verkiezingen en dat het wel goed zou komen indien BNP (Bangladesh National Party) aan de macht zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Maar ondertussen is Awami League aan de macht en u verklaart bovendien dat uw vader mensen kent van Awami League (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Niets houdt hem tegen om zich nu te informeren over uw zaak. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt kan u enkel verklaren dat uw familie geen hoop meer heeft in de zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Maar dit is geen excuus om u niet te informeren over de zaak waarvoor u Bangladesh verliet.

Ten tweede, hebt u, wat men normaal verwacht van een persoon in uw situatie, geen enkele moeite gedaan om uzelf te verdedigen en uw onschuld te bewijzen in Bangladesh. U hebt geen advocaat in dienst genomen in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw familie is niet naar de pers gegaan om uw onschuld te verkondigen. U verklaart dat men het wel probeerde, maar dat het niet werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). De uitleg die u geeft houdt geen steek. U zegt dat het een politiek probleem is en dat de partijen aan de macht alles controleren. Maar uzelf hebt geen politiek profiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en Jamaat was niet aan de macht op dat moment, dus zij konden op dat moment geen druk uitoefenen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt antwoordt u naast de vraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U hebt geen enkele stap ondernomen om uzelf te verdedigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nochtans is er geen enkele reden waarom u zichzelf niet zou kunnen verdedigen: u bent onschuldig, u hebt geen politiek profiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), twee andere verdachten en tevens de echte daders zijn leden van de oppositiepartij Jamaat en uw twee medewerkers hebben al getuigd tegen deze twee leden van Jamaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), uw vader had contacten met een parlements lid van de regerende partij Awami League (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en u had getuigen die konden bevestigen dat u op het moment van de feiten in Sylhet was. Wanneer u daarmee een eerste keer geconfronteerd wordt antwoordt u dat u zich niet kon verdedigen omdat u eerste verdachte bent. Of u nu eerste verdachte bent of niet, u kan altijd uw onschuld proberen aan te tonen, zeker indien de randvoorwaarden, wat bij u het geval is, goed zitten. Bij een tweede confrontatie verklaart u hetzelfde en zegt u dat u bang was en dat u gevlucht bent. Deze elementen maken uw relaas niet enkel ongeloofwaardig, ze ondermijnen bovendien uw vrees. Dit gebrek aan vrees wordt bevestigd door het feit dat u nog tot een jaar nadat u problemen kreeg in Bangladesh verbleef bij vrienden en familie.

U slaagt er niet in om een overzicht te geven van alle plaatsen waar u verbleef nadat u niet kon terugkeren naar Soghori omwille van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Het is begrijpelijk dat u niet in detail kan weergeven van welke datum tot welke datum u ergens verbleef, maar het moet mogelijk zijn om op z'n minst een overzicht te geven van alle plaatsen waar en van alle mensen waarbij

u verbleef, en dit eventueel chronologisch te schetsen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat het onmogelijk is om dat te zeggen en dat u er zich niks van herinnert (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Enkel na aandringen kan u zeggen bij wie u eerst en laatst verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Later krijgt u opnieuw de kans om enkele plaatsen waar u verbleef op te sommen, maar opnieuw verklaart u dat u het zich niet meer herinnert en dat u op meerdere plaatsen verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit doet vermoeden dat u niet de waarheid spreekt en dit trekt de geloofwaardigheid van uw problemen in twijfel.

U legt, ondanks dat u nog contact hebt met het thuisfront, geen enkel document voor (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat uw vader angst heeft en dat hij geen risico wilt nemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en bijgevolg niet aan documenten geraakt. Wanneer gevraagd wordt waarom het ophalen of opsturen van documenten een risico zou zijn, antwoordt u dat uw familie het te druk heeft en dat het ver is om naar de lokale overheid te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat uw familie geen enkel document kan opsturen. Uw vader heeft bovendien geen problemen, u verklaart dat het goed gaat met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) en uw vader heeft zelfs contacten met mensen van de regerende partij Awami League. Dat uw vader angst zou hebben om stappen te ondernemen om aan de nodige documenten te komen kan dan ook niet overtuigen. Het mag dus geen probleem zijn om identiteitsdocumenten of rechtzaakdocumenten op te vragen. Het feit dat u geen moeite doet om documenten voor te leggen, of dit niet wilt doen, doet vermoeden dat u iets achterhoudt en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel heeft verzoeker kritiek op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) verzoeker verwijt dat hij niet voldoende op de hoogte is van de details van zijn situatie in zijn land van herkomst, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het *de facto* verloop van de gebeurtenissen en het feit dat er wapens in verzoekers winkel zijn gevonden. Verzoeker merkt op dat hij apolitiek is, geen bijzondere scholing heeft genoten, van bescheiden afkomst is en aan de kost kwam in zijn kledingzaak. Verzoeker is plots in de problemen gekomen en een zekere M.M.(...) heeft hem toen onmiddellijk verzekerd dat hij en zijn partij "Jamaat E Islami" (hierna: JI) verzoeker uit de problemen zou helpen als ze aan de macht kwamen. Verzoeker meent dat hij van aan het begin een beoordelingsfout gemaakt heeft, door te luisteren naar M.M.(...), en dat hij deze achteraf niet meer kon rechtzetten. Verzoeker stelt ook dat hij niet vrij was omdat hij ook onder druk stond van M.M.(...). Ook vindt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat verzoeker onmiddellijk na het incident van 23 juli 2008 ondergedoken is en op 21 juli 2009 Bangladesh heeft verlaten. Verzoeker vindt het dan ook logisch en aannemelijk dat hij weinig concreet nieuws heeft met betrekking tot het verloop van zijn zaak. Aangezien de "Awami League" (hierna: AL) nog aan de macht is, is het uitgesloten dat leden van "Jamaat E Islami" de zaak nog kunnen regelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat verzoeker het volgend motief uit de bestreden beslissing niet weerlegt: *"Ten tweede, hebt u, wat men normaal verwacht van een persoon in uw situatie, geen enkele moeite gedaan om uzelf te verdedigen en uw onschuld te bewijzen in Bangladesh. U hebt geen advocaat in dienst genomen in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw familie is niet naar de pers gegaan om uw onschuld te verkondigen. U verklaart dat men het wel probeerde, maar dat het niet werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). De uitleg die u geeft houdt geen steek. U zegt dat het een politiek probleem is en dat de partijen aan de macht alles controleren. Maar uzelf hebt geen politiek profiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en Jamaat was niet aan de macht op dat moment, dus zij konden op dat moment geen druk uitoefenen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt antwoordt u naast de vraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U hebt geen enkele stap ondernomen om uzelf te verdedigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nochtans is er geen enkele reden waarom u zichzelf niet zou kunnen verdedigen: u bent onschuldig, u hebt geen politiek profiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), twee andere verdachten en tevens de echte daders zijn leden van de oppositiepartij Jamaat en uw twee medewerkers hebben al getuigd tegen deze twee leden van Jamaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), uw vader had contacten met een parlamentslid van de regerende partij Awami League (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en u had getuigen die konden bevestigen dat u op het moment van de feiten in Sylhet was. Wanneer u daarmee een eerste keer geconfronteerd wordt antwoordt u dat u zich niet kon verdedigen omdat u eerste verdachte bent. Of u nu eerste verdachte bent of niet, u kan altijd uw onschuld proberen aan te tonen, zeker indien de randvoorwaarden, wat bij u het geval is, goed zitten. Bij een tweede confrontatie verklaart u hetzelfde en zegt u dat u bang was en dat u gevlucht bent. Deze elementen maken uw relaas niet enkel ongeloofwaardig, ze ondermijnen bovendien uw vrees. Dit gebrek aan vrees wordt bevestigd door het feit dat u nog tot een jaar nadat u problemen kreeg in Bangladesh verbleef bij vrienden en familie."*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

De Raad meent ook dat verzoeker inderdaad een te beperkte kennis toont van het verloop van zijn situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker verklaart dat hij geen stappen meer kon ondernemen tegen zijn vervolging toen hij te weten kwam dat hij eerste verdachte was (gehoor Commissariaat-generaal p. 6). Op de vraag hoe verzoeker weet dat hij eerste verdachte is antwoordt hij: *"(...)De vader van mijn medewerkers probeerde hen vrij te krijgen. Dus hij had een kopie ervan, dus hij leerde daaruit(...)".* Het is de vader van verzoekers medewerkers dus wel gelukt om documenten te verkrijgen over verzoekers zaak. Het zou voor verzoekers familie zelf toch ook mogelijk moeten geweest zijn om aan enige documenten te komen. En zelfs indien dit niet zou lukken had verzoeker of zijn familie meer te weten kunnen komen via de documenten die de vader van zijn medewerkers bekwam. Verder is het niet zo dat de stelling dat verzoeker een beoordelingsfout heeft gemaakt door te luisteren naar de JI, en dat het nu

te laat is, verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht ontheft. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit al van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). Verzoeker blijft zeer vaag in zijn asielrelaas en geeft geen afdoende verklaringen voor de beperkte kennis over de evolutie in zijn zaak.

Verzoeker stelt verder dat door het feit dat hij onmiddellijk ondergedoken is, hij het zichzelf uiteraard quasi onmogelijk gemaakt heeft om alsnog geloofwaardig over te komen en zich te verdedigen in een officiële rechtszaak. Verder is het gerecht ook corrupt en niet onafhankelijk. Verzoeker vindt het verder niet correct dat zijn vrees ondermijnt zou worden door het feit dat hij nog een jaar in Bangladesh verbleef, omdat hij gedurende dit jaar steeds ondergedoken heeft geleefd en nooit naar zijn dorp terugkeerde. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt dat hij niet kan meedelen waar verzoeker allemaal ondergedoken heeft geleefd, stelt verzoeker dat hij in zijn leven nooit belang heeft moeten hechten aan data. Verzoeker is bovendien sinds zijn vlucht in juli 2008 nog meer gedesoriënteerd in de tijd. Verzoeker stelt dat hij niet meer wist waar hij overal had verbleven, en dus heeft verkozen om dit zo te verklaren in plaats van zaken te vertellen waar hij niet zeker van was.

Wegens de zeer beperkte informatie die verzoeker kan geven in verband met de plaatsen waar hij ondergedoken zou zijn vindt de Raad dit niet aannemelijk. Verzoeker verklaart een jaar lang bij familie en vrienden verbleven te zijn, maar hij herinnert zich enkel de eerste, de laatste en één andere naam. Dat dit een tijd geleden is, is geen voldoende verklaring hiervoor. Zelfs als verzoeker nooit in zijn leven belang heeft gehecht aan data, had hij nog steeds kunnen vertellen bij welke personen hij gelogeed heeft. Verzoeker zou zich bovendien voor het grootste deel van zijn tijd binnen hebben moeten bevinden, en de Raad vindt het niet aannemelijk dat hij dit allemaal zou vergeten zijn. Verzoeker stelt verder wel dat de rechtbanken corrupt en niet onafhankelijk zijn, maar staft dit niet met enige concrete informatie.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat het voorleggen van documenten geen voorwaarde is om erkend te worden als vluchteling en dat deze documenten trouwens maar waarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen.

Zoals verzoeker zelf aanhaalt is het inderdaad niet essentieel om documenten voor te leggen, maar in verzoekers geval is de Raad van mening dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS